

opusdei.org

Ser de l'Opus Dei "Memòria ingènua"

Llibre escrit per Alfons Balcells Gorina (1915-2002), publicat per l'editorial La Formiga d'Or.

11/01/2011

Abans he parlat d'un record específic dels primers temps de ser de l'Opus Dei. Però la qüestió fonamental, bàsica, en aquella crida de Déu, era: ¿com em prenia jo la meva feina, i especialment des que la meva vida havia adquirit aquella nova dimensió, en sentir-me amb vocació a l'Opus Dei, que significava mirar de

santificar-se justament amb la feina?
Concretament, ¿de quina manera
m'interpel·lava la meva fe, les meves
conviccions, en l'exercici de la
medicina? En resum, ¿quin lligam hi
havia entre les meves conviccions i la
meva professió?

Em sembla important contestar
aquestes preguntes, perquè hi ha
gent que poden pensar, si això no
s'explica bé, que un metge que sigui
catòlic, o un catòlic que esdevingui
metge, pot tenir la temptació de ser
massa fatalista, és a dir, que ho fii tot
no tant a la ciència com a la
“providència”. I com que em penso
que no ha de ser així, que cal lluitar
fins al final en cada cas que hom té a
les mans, com que estic convençut
que si mai he tingut aquesta
temptació he rectificat de seguida,
crec que cal explicar-ho bé.

Certament, en primer lloc haig de
confessar que l'organisme humà,

copsat cada dia més de la vora,
escrutat amb tècniques més fines,
ultramicroscòpiques i bioquímiques,
cada cop més ben comprès en la seva
complexa estructura i en les seves
funcions, em deixa com més va més
meravellat i sorprès, i inevitablement
m'acosta a Déu.

D'altra banda, l'exercici professional
del metge descobreix, a cada
moment, la noblesa de l'esperit humà
de cada persona, ni que el cos
defalleixi i esdevingui del tot
impotent. És cert que el contrast és
colpidor. Vull dir que aquella
magnífica estructura i aquest esperit
tan noble, sotmesos a la malaltia, al
dolor, fan que l'observador, el metge,
ho vegi com un contrasentit, gairebé
com un absurd. La importància
objectiva del malalt i la impotència
que el metge sent tantes vegades en
intentar ajudar-lo, davant malalties
que no pot guarir o disfuncions que
no pot posar a l'hora, és un turment

que només he pogut superar, al capdavant, mirant enlaire, a Déu, esperant un més enllà per a aquella víctima adolorida, un altre món on la felicitat i la immortalitat definitiva donin fe de la grandesa d'aquell esperit humà.

Però, d'altra banda, les conviccions influeixen molt en la vida professional quotidiana, si hom intenta viure-les sincerament.

D'antuvi, la casuística deontològica i els deures professionals, diguem-ne, reglamentaris, establerts pel gremi, esdevenen massa poca cosa al costat de la perspectiva que ofereix l'amor personal, que depassa amb escreix l'equitat justa del contracte d'intercanvi de mercaderies, de serveis i de preus, en fer-se veritablement humanitària, o més ben dit humana, cordial. Els codis deontològics marquen els mínims, certament, i hi han de ser, sobretot per als qui no creuen ni en Déu, ni en

els homes, ni en res més que no sigui el seu profit personal. Però no deixen de ser uns mínims.

Un se sent, com a cristià, cridat a afinar més i més en tota la seva feina: en la justícia envers els malalts, les seves famílies i la comunitat sencera; en la responsabilitat social del seu exercici professional; en l'estudi de cada dia que permetrà fer un millor servei; en la formació acurada dels seus deixebles, futurs metges. Hom se sent d'alguna manera responsable de l'entera família humana, en allò que bonament depèn d'ell.

És així, només així, que la vida professional, la privada i la social esdevenen una sola vida, coherent tota ella. No és fàcil, certament: és una meta més desitjada i volguda que realment aconseguida. Hi ha, com li passa a tothom, encerts i fracassos, perquè no és fàcil poder

dir que hom ha fet, fins a la fi, tot allò que podia, sense limitar-se al que li marquen les regles o els superiors, sense refiar-se totalment de la intuïció, ans posant al servei d'aquest “ull clínic” tota la ciència que hom ha pogut adquirir de l'experiència d'altres.

Com a especialista en medicina interna, ja des que vaig començar a exercir la professió me'n van passar de totes, bones i dolentes, encerts i fracassos estrepitosos.

A la comunitat de veïns del carrer Muntaner 444, de seguida es va saber que a l'escala s'hi havien instal·lat uns nous metges.

Els veïns en tregueren rendiment. De tant en tant cridaven “el doctor”, i normalment jo era més sol·licitat que els altres per la meva especialitat generalista.

La part del darrere de la casa, a la planta baixa, on vivien els porters, i a l'entresol, estaven excavats a la roca i no tenien per tant llum natural per aquella banda. I el porter, un antic maquinista de tren, cada hivern agafava uns mals de cap i uns vertígens que no el deixaven viure. No trobava la solució.

Al cap d'un temps de rumiar el problema, vaig pensar en la caldera i en el dipòsit de carbó de la casa. El porter s'hi passava moltes hores, en aquell soterrani tan poc ventilat. I, en efecte, aquell home patia una intoxicació crònica. La meva recepta, en aquest cas, va consistir a reunir els veïns, i aprovar un pressupost extraordinari per fer reformes a la sitja. Oli en un llum: el problema va quedar resolt.

En un altre cas, vaig fer una planxa de les que es recorden tota la vida, tot i que no hi va haver víctimes.

M'avisà un bon dia una veïna que tenia una minyona amb un fort dolor de ventre. Vaig anar-hi, i després d'una ràpida exploració, en veure la panxa inflada i escoltar la breu explicació que em van donar sobre l'origen, la durada i la intensitat d'aquells dolors, vaig interpretar que es devia tractar d'un còlic nefrític. La noia no deia res: només que li feia molt de mal.

Li vaig recomanar que es ficqués a la banyera, a veure si se li passava el dolor. I al cap d'una estona, em diuen que la noia ha trencat aigües a la banyera, que això passava mentre tenia l'aixeta oberta a raig, i que el pis ha quedat inundat perquè amb l'ensurt i el part subsegüent la senyora de la casa s'havia distret. I que ha estat nena.

De la nena de la banyera no en vaig saber res més fins molts anys després, després de comprovar que

havia nascut bé i sense més complicacions –i Déu n’hi do– que les descrites.

La mare va ser la protagonista d’un dels meus primers èxits professionals, perquè arran d’aquell part aquàtic li vaig diagnosticar un mixedema hipofisari post-partum, que es va guarir amb un tractament hormonal supletori: un cas poc freqüent, resolt de manera satisfactòria, que en aquells primers anys de professió concità l’interès de col·legues i estudiosos.

Doncs bé, vint anys després, vaig trobar-me aquella mateixa dona a la consulta. Ella es trobava bé: el problema era la seva filla, que l’acompanyava –era la mateixa que havia parit la bona dona en aquell infantament a la banyera– i que es marejava i no es trobava bé. Quan vam confirmar el que la mare no sospitava, que l’embaràs era de

quatre mesos, totes dues dones es van posar a plorar.

El motiu de les ploralles era el pare. No el pare de la criatura, sinó el pare de l'embarassada. La noia era soltera i tenien molta por. Em vaig oferir, amb un altre metge que visitava amb mi, a parlar-hi nosaltres. Després de trucar-lo, sense anunciar-li de què es tractava, aquell home va comparèixer esverat. Vam intentar calmar-lo. Mare i filla s'esperaven en un habitació contígua. El pare, que demanava si la seva filla tenia càncer, o què. Contestàrem que no tenia res de greu. No s'asserenava. Finalment, li vam dir la veritat. Reacció de fúria: llença la gabardina al terra, i pregunta on és la seva filla, i la seva esposa. Entren les dues, ploroses. Ell, indignat, es dirigeix a nosaltres:

–No cal que em diguin res. Ja els conec, a vostès. I ja sé què és el que haig de fer.

–Miri, això es pot arreglar. Coneixem una institució on es faran càrrec de la criatura, si no la volen, i hi ha gent que se'n cuidarà.

–No em diguin res! Jo ja sé el que haig de fer!

Van anar a Londres. A la clínica especialitzada en avortaments, però, van dir-los que la gestació era ja de cinc mesos, i que no farien res.

L'embaràs va continuar, i poc abans de néixer la criatura, vam facilitar a la jove mare, com havíem promès, l'ingrés en una clínica on gestionaven adopcions.

D'esdeveniments com aquest, més o menys espectaculars, encara que potser no tan duradors en el temps, o més casolans, n'hi hagué centenars.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/article/ser-de-lopus-
dei-memoria-ingenua/](https://opusdei.org/ca-es/article/ser-de-lopus-dei-memoria-ingenua/) (12/04/2026)